

A close-up photograph of a man's torso. He is wearing a white, textured button-down shirt that is open, revealing his bare chest and abdomen. He has a short, dark beard and mustache. The lighting is warm and soft, highlighting the contours of his body. The background is a solid, light beige color.

**PRO
ČTENÁŘE
STARŠÍ
18 LET**

 metafora

Zůstane
nezapomenutelná
noc plná vášně pouhou
vzpomínkou?

JEDNOU za ŽIVOT

T. L. SWANOVÁ

Jameson a Emily se seznámili v letadle, prožili spolu vášnivou noc a tím to mělo skončit... ale po roce je náhoda opět svede dohromady. Emily nastupuje do nové práce. Jaké je její překvapení, když v kanceláři výkonného ředitele za mahagonovým stolem spatří sedět právě svého někdejšího milence! A když si ji Jameson záhy pozve na soukromé jednání...

„První román T. L. Swanové, který jsem četla, a určitě ne poslední. S jistotou můžu říct, že je to jedna z mých nejoblíbenějších knih roku.“

– uživatelská recenze, Netgalley

T. L. Swanová

JEDNOU za ŽIVOT

Přeložila Zdenka Lišková

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Stopover © 2019 by T L Swan

Published by Montlake Romance, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Zdenka Lišková, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 987-80-7625-541-8 (ePub)

ISBN 987-80-7625-540-1 (pdf)

ISBN 987-80-7625-168-7 (print)

*Tuto knihu bych chtěla věnovat abecedě,
jejíchž šestadvacet písmen mi změnilo život.
V těchto šestadvaceti znacích jsem se našla
a nyní žiji svůj sen.
Až si budete příště abecedu odříkávat,
vzpomeňte si na její moc.
Já to dělám každý den.*

Kapitola 1

„Tak už pohni!“ zavrčí mi někdo za zády.

Polekaně se otáčím k muži, který stojí za mnou ve frontě. „Dovolte?“ ohradím se. „Chcete projít?“

„Ne. Já chci, aby ty flákači za přepážkou hnuli zadkem. Vždyť mi to podělaný letadlo uletí,“ zašklebí se a já z něj ucítím alkohol. „To snad není možný!“

Otáčím se zpátky. *Super, opilec ve frontě. To jsem přesně potřebovala.*

Heathrow praská ve švech. Kvůli špatnému počasí se spousta letů opozdila, a abych byla upřímná, přeju si, aby se zpozdil i ten můj. Pak bych se mohla otočit, vrátit se do hotelu a celý týden prospat.

Na tohle nemám náladu.

Slyším, jak se ten chlap otáčí a stěžuje si někomu v řadě za ním. Obracím oči v sloup. Proč jsou lidi tak strašně hrubí?

Dalších deset minut poslouchám jeho remcání, vzdychání a kňourání, ale dál už to nedokážu vydržet, a tak se znovu ohlédnu. „Dělají, co můžou, tak se laskavě uklidněte,“ usměřňuju ho.

„Cože?“ houkne na mě a začne si svůj hněv vybíjet na mně.

„Se slušností nejdál dojdeš,“ zamumlám si pro sebe.

„Se slušností nejdál dojdeš?“ vyjede na mě. „Kdo si myslíš, že seš? Učitelka? Nebo jen kráva?“

Oněměle na něj zírám. *No tak pardon*. Posledních osmačtyřicet hodin jsem strávila v pekle. Letěla jsem přes půl světa na cizí svatbu jenom proto, abych viděla, jak se můj bývalý přítel plazí po své nové holce. Asi dneska někoho uškrtním.

Tak si se mnou nezahrávej.

Radši se k němu obracím zády, protože za sebe neručím.

Chlápek mi ale kopne do kufru, takže se znovu ocitáme tvář v tvář. „Nechte toho!“ šteknu na něj.

Naklání se ke mně a já znechuceně pokrčím nos, když ucítím jeho dech. „Budu si dělat, co se mi zlíbí.“

Spatřím ochranku, která ho má v hledáčku a míří přes letištní halu k nám. Někdo z personálu si nejspíš všiml, co se tady děje, a zavolal je. Nasazuju falešný úsměv. „Prosím, nekopejte mi do kufru, pane,“ zacukruju nevinně.

„Já si kopnu, do čeho budu chtít, sakra!“ Demonstrativně ho popadne a odhodí jej do prostoru haly.

„Co si to dovoluujete?“ vykřiknu.

„Hej!“ okřikne ho muž stojící za námi. „Nesahej jí na věci. Ochranka!“

Ožrala máchne pěstí po mém zachránci a rozpoutá ostrou potyčku.

Odevšud se sbíhají členové ochranky a odstrkují mě z dosahu jeho pěstí a obscénních výkřiků. K čertu s ním, na tohle dneska nemám náladu.

Nakonec ho zpacifikují a odvádějí v poutech. Jejich laskavý kolega mi pak zvedá zavazadlo. „Je mi to líto,“ omlouvá se. „Pojďte se mnou,“ vybízí mě, zatímco odepíná pásku ohraničující frontu.

„Děkuju.“ Nejistě se usmívám na ostatní v řadě. Předbírání nesnáším, ale teď je mi to úplně jedno. „Vy jste skvělý.“ Nesměle ho následuju k přepážce, za kterou sedí mladý muž. Ten vzhledne a široce se na mě usměje. „Zdravím.“

„Dobrý den.“

„Jste v pořádku?“ ptá se.

„Ano, jistě. Děkuju za optání.“

„Dohlédněte na ni,“ vybídne ochranka muže za přepážkou, mrkne na nás a zmizí v davu.

„Mohu vidět vaše doklady, prosím?“ požádá mě můj nový parťák.

Zašmátrám rukou v kabelce, lovím z ní pas a podávám mu ho. Když zahlédne mou fotku, pousměje se. Bože, to je ta nejhorší fotka všech dob. „To už na mě vypsalí odměnu?“ podivím se.

„Nejspíš ano. Jste to vůbec vy?“ uchechtne se.

Rozpacitě se ušklíbnu. „Doufám, že ne. Jinak bych se musela hanbou propadnout do země.“

Zaznamenává mé údaje. „Takže, vy dnes letíte do New Yorku a sedíte...“ přestává psát a něco tam zkoumá.

„Bože, ne. Snad ne vedle toho blba?“

„Ten dnes nikam neletí,“ uklidňuje mě a dál nepochopitelně rychle píše. „Jedině snad do vazby.“

„Proč se někdo opije dřív, než se dostane na letiště?“ přemítám. „Ještě ani nebyl v bezcelní zóně.“

„To byste ale opravdu koukala, co se tady někdy děje,“ povzdychne si.

Soucitně se na usměju, tenhle chlapík je moc fajn.

On mi mezitím tiskne letenku. „Trochu jsem vám to vylepšil.“

„Prosím?“

„První třída. Berte to jako omluvu za nepříjemnosti se zavazadlem.“

Vykulím na něj oči. „Ale to vůbec nebylo nutné... opravdu,“ koktám.

„Šťastný let,“ přeje mi s velkým úsměvem a podává mi letenku.

„Mockrát vám děkuju,“ rozplývám se.

Mrkne na mě a já mám sto chutí vrhnout se mu kolem

krku. Což samozřejmě neudělám, protože předstírám, že se mi takové super věci dějí každý den.

„Ještě jednou díky,“ usmívám se.

„Můžete využít VIP salonek v prvním patře. Občerstvení a nápoje jsou zde v ceně. Příjemnou cestu.“ Naposledy se na mě usměje a zaměří se na frontu za mnou. „Další prosím.“

Odbavením zavazadel už procházím s pusou od ucha k uchu.

První třída – to si nechám líbit.

Za tři hodiny vstupuju na palubu letadla jako rocková hvězda. Do VIP salonku jsem se nakonec nepodívala, protože... no, protože vypadám hrozně. Dlouhé tmavé vlasy mám stažené do vysokého culíku. Na sobě mám černé legíny, vytahavý růžový svetr a tenisky, ale aspoň jsem si upravila make-up, a to je co říct. Kdybych věděla, že mi dají první třídu, aspoň bych se pokusila předstírat, že tam patřím, a hodila bych na sebe něco nóbl, abych nevypadala jako bezdomovec. Ale co... koho to zajímá? Stejně tam nepotkám nikoho známého.

Podávám letenku stewardce. „Projděte levou uličkou, vaše sedadlo je vpravo.“

„Děkuju.“ S očima na letence procházím uličkou, až spatřím své číslo.

1B

Sakra, není to místo u okýnka. Zatímco se usazuju, otáčí se ke mně muž, který ho dostal. Zadívá se na mě svýma velkýma modrýma očima. „Zdravíčko,“ usměje se.

„Nápodobně,“ odvětim.

Páni... sedím vedle daru z nebes... pokud tedy není na nebesa moc sexy.

Zatímco já vypadám děsně. *Krucí.*

Otvírám úložný prostor nad námi a on se hned zvedá. „Ukažte, pomůžu vám,“ nabízí se, bere mi z ruky zavazadlo a opatrně ho ukládá dovnitř. Je vysoký, má pěknou postavu

a na sobě modré rifle s bílým trikem. A je chodící reklamou na nejúžasnější kolínskou světa.

„Díky,“ zamumlám a rukou si bezděky trochu uhladím vlasy v culíku. V duchu se proklínám, že jsem se neoblékla trochu lépe.

„Nechcete si sednout k okýnku?“ ptá se.

Nechápavě na něj zírám.

Ukáže na své místo.

„Vám by to nevadilo?“ udiveně vytáhnu obočí.

„Ale vůbec ne,“ usměje se. „Já lítám pořád. Klidně si tam sedněte.“

Přiměřu se k úsměvu. „Tak díky.“ Nejspíš chtěl říct: „Já vím, že jsi dostala první třídu ze soucitu, ty chudinko, a je mi tě moc líto.“ Uvelebuj se na svém novém místě a nervózně vykukuju z okýnka. Ruce držím pevně sepnuté na klíně.

„Letíte domů?“ promluví na mě.

Podívám se na něj. *Prosím, nemluv na mě. Znervózňuje mě pouhá tvoje přítomnost.* „Ne, vrátím se ze svatby a cestou domů mám domluvený pracovní pohovor v New Yorku. Zdržím se jenom den a pak mířím do L.A. Tam bydlím.“

„Aha,“ zaculí se. „Chápu.“

Chvilí na něj nemístně civím. Asi bych se ho taky měla na něco zeptat. „A vy... letíte domů?“ vysoukám ze sebe.

„Ano.“

Přikývnu. Nevím, co na to říct, a tak se uchýlím k ubohé reakci v podobě pohledu upřeného ven z okna.

Kolem nás prochází obsluha s lahví šampaňského a sklenkami.

Skleněnými sklenkami. Odkdy v letadle dávají opravdové skleničky?

No jasně. První třída. Málem bych zapomněla.

„Mohu vám nabídnout skleničku šampaňského před odletem, pane?“ ptá se obsluha mého souseda. Všímám si jména na vizitce: JESSICA.

„To bychom rádi.“ Můj nový spolucestující se na mě s úsměvem obrací. „Dáme si dvě.“

Trochu se mračím, když sleduju, jak Jessica plní dvě šampusky, z nichž jednu podává jemu a druhou mně. „Děkuju,“ usměju se na ni.

Chvilí čekám, až bude z doslechu. „Jak často objednáváte drink cizím lidem?“ zpovídám ho.

Můj soused se zatváří překvapeně. „Urazil jsem vás?“

„Vůbec,“ odfrknu. Ale k čertu s ním, jestli si ten panák nafoukanej myslí, že mi může poroučet pití... „Jde o to, že si radši objednávám sama.“

Usměje se. „Domluveno, příští kolo je na vás.“ S poťouchlým úsměvem pozvedne skleničku a usrkne z ní. Vypadá, jako by ho moje pohoršení dobře bavilo.

Zaraženě ho sleduju. Možná bude druhým člověkem, na kterém si dnes vybiju zlost. Nestojím o to, aby mi nějaký zbohatlický páprda diktoval, co mám dělat. Upiju trochu šampaňského a znovu se zadívám z okna. No, zas tak starý ještě není. Možná lehce přes pětatřicet. Je starý proti mně, protože mně je pětadvacet. Co už.

„Já jsem Jim,“ řekne najednou a podává mi ruku.

Ach jo, teď se musím chovat zdvořile. Jeho pravici přijímám. „Těší mě, Jime. Já jsem Emily.“

Rošťácky se na mě usměje. „Nápodobně, Emily.“

Má velké oči, jasně modré a zasněné. Takové, ve kterých bych se mohla utopit. Proč se na mě tak dívá?

Letadlo začíná pomalu rolovat po ranveji a já tčkám pohledem mezi sluchátky a opěrkou. Kam je mám připojit? Sluchátka jsou supermoderní, viděla jsem je u sebejistých youtuberů. Dokonce ani nemají kabel. Rozhlížím se kolem. *Ježíši, to je pitomý. Jak je mám zapojit?*

„Mají bluetooth,“ přerušuje Jim moje tápání.

„Aha,“ řeknu s pocitem trapnosti. No jasně. „Ovšem.“

„Vy jste ještě první třídou neletěla, že?“

„Ne. Přesunuli mě do ní. Nějaký opilý magor si na letišti

házel s mým kufrem. Tak se mě tomu chlápku u odbavení zželelo,“ ušklíbnu se ironicky.

Pousměje se, jako bych ho něčím pobavila a upije šampaňské. Pohledem setrvává na mé tváři a já mám dojem, že chce něco říct.

„Copak?“ povzbudím ho.

„Možná, že si ten chlap u odbavení myslel, že jste krásná, a přesunul vás sem, aby na vás udělal dojem.“

„To mě nenapadlo.“ Honem se napiju, abych zamaskovala úsměv. Rozhodil mě. „Vy byste to udělal?“ nadhodím. „Kdybyste seděl za přepážkou, posílal byste ženy do první třídy, abyste na ně udělal dojem?“

„Rozhodně.“

Uculím se.

„Dělat dojem na ženy, které mě přitahují, je pro mě zcela zásadní,“ pokračuje.

Zaraženě ho sleduju a snažím se přimět mozek, aby udržel směr našeho rozhovoru. Proč to vyznělo tak vyzývavě? „Tak mi řekněte... jak byste vy udělal dojem na ženu, která vás přitahuje?“ ptám se zaujatě.

Jeho pohled zůstává pevně ukotvený v mých očích. „Nabídl bych jí místo u okýnka.“

Začíná to mezi námi jiskřit a já se koušu do rtu, abych potlačila přiblblý úsměv.

„Snažil jste se na mě udělat dojem?“ vyzvídám.

Pomalou, svůdně se usměje. „Jak si vedu?“

Taky se pousměju, protože nějak nevím, co na to říct.

„Jenom jsem naznačoval, že jste přitažlivá. Nic víc. Neberte to vážně. Bylo to tvrzení, ne výzva.“

„Hm.“ Zírám na něj, došla mi slova. Co na to taky říct? Tvrzení, ne výzva... Prosím? *Neberte to vážně.* Ten chlap je divnej... ale fakt je kus.

Letadlo se v maximální rychlosti odlepjuje od země a já se chytám opěrek a pevně zavírám oči.

„Vy nemáte ráda vzlety?“ zaslechnu.

„Vypadám snad na to?“ Držím se zuby nehty opěrek.

„Já je miluju,“ namítá nenučeně. „Miluju ten pocit síly, která mě vykopne nahoru. A gravitaci, co mě tlačí zpátky.“

Chápu... ale proč všechno, co vypustí z úst, zní tak sexy?

Sakra, prostě si potřebuju vrznout... tečka.

S výdechem se zadívám ven a sleduju, jak stoupáme výš a výš. Dnes nemám sílu hrát si před ním na svůdnici. Jsem unavená, mám kocovinu, vypadám děsně a můj ex je debil. Chci usnout a probudit se napřesrok.

Usoudím, že si pustím nějaký film a začnu listovat v menu na obrazovce před sebou.

Jim se ke mně nakloní a řekne: „Zdá se, že jsme na stejné vlně. Taky se koukám na film.“

Předstírám úsměv. *Mohl bys přestat být tak sexy a nevnučovat se mi? Pravděpodobně máš za ženu veganskou cvičitelku jógy, která pořád jenom medituje a tak dál.*

„Super,“ utrousím s kamenným výrazem. Měla jsem zůstat v ekonomické třídě, aspoň bych nemusela vdechovat vůni krásného chlapa osm dlouhých, sexu prostých hodin.

Procházím seznam a vybírám si favority.

Jak ztratit kluka v 10 dnech.

Pýcha a předsudek.

Drsňáčky.

Jumanji... hraje v tom The Rock, takže to musí být dobré.

Notting Hill.

Návrh.

50× a stále poprvé.

Deník Bridget Jonesové.

Pretty Woman.

Samotář v Seattlu.

Bez kalhot XXL.

Nad svým výběrem se musím pousmát. Všechny mé oblíbené filmy pěkně v řadě za sebou, tahle cesta bude jako sen. Pokračování *Bez kalhot* jsem ještě neviděla, takže mož-

ná začnu od konce. Koutkem oka mrknu, co si vybral Jim, a zrovna zahlédnu titulek.

Lincoln.

No... film o politice. Kdo si něco takového pustí jen tak? Mělo mě napadnout, že s ním bude nuda.

Jim natáhne ruku, aby poklepal na displej, a já zahlédnu jeho hodinky. Masivní stříbrné rolexky. No jo, takže je i zazobanej.

Jak typické.

„Na co se budete dívat?“ zjišťuje.

Ach jo... nechci působit lacině. „Ještě jsem se nerozhodla,“ lžu. *Sakra práce... chci se dívat, jak se chlapi svlíkají.* „A co vy?“ opáčím.

„Na *Lincolna*. Chystám se na něj už delší dobu.“

„To bude nuda,“ varuju ho.

Mé informaci se jenom usměje. „Dám vám vědět.“ Nasazuje si sluchátka a začíná sledovat film, zatímco já znovu procházím svůj výběr. Opravdu bych si ráda pustila *Bez kalhot XXL*. Ale co když si toho všimne? Kruci... to bude trapas. Budu vypadat jako zoufalá nána.

Co si to nalhávám? Já jsem zoufalá nána. Pořádný péro jsem neviděla nejmíň rok.

Ťuknu na *Návrh*. Jenom vyměním jednu fantazii za jinou. Vždycky jsem chtěla, aby mi Ryan Reynolds dělal osobního asistenta. Film začíná a já se spokojeně culím. Tenhle snímek zbožňuju. Nesejde na tom, kolikrát jsem ho viděla, vždycky se u něj směju. Nejradši mám Gammy.

„Vy koukáte na romantiku?“ ptá se Jim.

„Je to romantická komedie,“ opravuju ho. Proboha, ten je ale vlezlý.

Ušklíbne se, jako by byl něco víc než já.

„Ještě šampaňské?“ ozve se obsluha.

Modroočko se na mě zadívá. „Teď máte šanci na odvetu.“

Příkře mu pohled opětuju. Tak jo, začíná mě pěkně štvát. „Děkuju, dáme si.“

„Co se vám na romantických komediích líbí?“ nadnese s pohledem upřeným na svou obrazovku.

„Že mi do nich obvykle nekecají muži,“ zafuním do skleničky s šampaňským.

Potutelně se usměje.

„A co se vám líbí na...“ odmlčím se, protože ani nevím, o čem vlastně *Lincoln* je, „filmech o politice?“ opáčím. „Že vás dokážou unudit k smrti?“

„Mám rád skutečné příběhy, ať už jsou o čemkoliv.“

„To já taky,“ přitakám. „A proto se mi líbí romantické filmy. Láska je skutečná.“

Uchechtne se do šampusky, jako by ho moje tvrzení náramně rozveselilo.

Sjedu ho pohledem. „Co má být?“

„Romantické komedie mají do skutečnosti hodně daleko. Vsadil bych se, že jste typ, co čte červenou knihovnu.“

Kdybych dokázala pohledem ublížit, tak má hoch problém. Myslím, že ho nesnáším. „A víte, že jo... a pokud vás to zajímá, až tohle dokoukám, pustím si *Bez kalhot XXL*, abych se mohla dívat, jak ze sebe nabašení chlapi strhávají oblečení.“ Rozzlobeně si hltanu šampaňského. „A celou tu dobu se budu spokojeně usmívat navzdory vašemu rypání.“

To už se zasměje nahlas a je to hluboký hrdelní smích, který mi pronikne až do podbřišku.

Nasazuju si sluchátka a předstírám, že zaujatě sleduju obrazovku. Moc mi to nejde, protože jsem se právě totálně ztrapnila a vím, že se červenám.

Už radši nemluv.

Uplynuly dvě hodiny a já sedím a zírám z okýnka. Film skončil, ale *jeho* vůni cítím pořád. Obklopuje mě a vyvolává myšlenky, které by mě neměly napadat.

Jak je možné, že tak krásně voní?

Nevím, co dělat, abych se přitom necítila divně, a tak si řeknu, že se prospím. Pár hodin spánku mi udělá moc

dobře, ale nejdřív si musím odskočit, a proto vstanu. „Dovolíte?“

Dává nohy stranou, ale ne dost na to, abych pohodlně prošla, takže se nad něj musím naklonit. Samozřejmě zavrávorám a v pádu se ho chytím za stehno. Je silné a velmi pevné. „Ježíši, promiňte,“ koktám zahanbeně.

„To je v pohodě,“ zazubí se na mě. „Víc než v pohodě.“

Chvíli na něj nechápavě hledím. *Prosím?*

„Moje metody začínají fungovat,“ utrousí.

Zamračím se. Co tím chce říct? Pokračuju na toaletu a pak se chvíli procházím, abych si protáhla nohy a popřemýšlela o jeho posledních slovech. Jenže jsem v koncích – nic mě nenapadá. „Co jste tím myslel?“ udeřím hned, jak dosednu na sedadlo.

„Nic.“

„Nechal jste mi místo u okýnka, abych přes vás musela přelézat?“

Zamyšleně nakloní hlavu stranou. „Ne. Nechal jsem vám ho, protože jste ho chtěla. Přelézání je jenom příjemný bonus.“

Dívám se na něj a přemýšlím, jak na to zareagovat. Vysvětluju si to správně? Starší bohatí muži se mnou obvykle takhle nemluví... obvykle se mnou nemluví vůbec. „Vy se mnou flirtujete, Jime?“

Ten pozvolný sexy úsměv začínám pomalu rozpoznávat. „Já vám ani nevím. Myslíte?“

„Ptala jsem se první. A neodpovídejte na otázku otázkou.“

Jenom se ušklíbne a obrací pohled zpátky k obrazovce. „Pokud mi to chcete oplatit, nejspíš je ta pravá chvíle... Emily.“

Cítím, jak se mi v návalu rozpaků hrne krev do tváří, a marně skrývám přihlouplý úsměv. „Ale já neflirtuju. Buď chlapa chci, nebo ne,“ oznamuju mu.

„Opravdu?“ řekne s hraným zaujetím. „A jak dlouho zhruba trvá, než to vyhodnotíte?“

„S tím jsem hotová okamžitě,“ lžu. Není to pravda, ale sebevědomě předstírám, že jo. V předstírání sebevědomí jsem totiž jednička.

„Skutečně?“ zašeptá fascinovaně, zatímco kolem nás prochází obsluha. „Promiňte, můžu poprosit o další dvě skleničky?“ požádá ji.

„Jistě, pane.“

Znovu se na mě zadívá. „Tak mi tedy řekněte, co jste si okamžitě pomyslela o mně.“

Dělám, jako že vyhlížím Jessicu. „Na to byste si možná měl poručit něco silnějšího, Jime. Asi se vám to nebude líbit.“

Hlasitě se zasměje a já se přistihnu, že jeho úsměv opětuju.

„Co je na tom k smíchu?“

„Vy.“

„Připadám vám k smíchu?“

„Jenom vaše neochvějné přesvědčení.“

„Ale, určitě jste stejný jako všichni ti chlápci, co lákají ženské na šampaňské.“

Jako na zavanou nám je přinášejí a on mi jednu skleničku podává. Hned se napije, ale nespouští ze mě oči. „Co jste dělala v Londýně?“

„Pche,“ zakoulím očima. „Byla jsem na svatbě kámošky, ale, upřímně řečeno, měla jsem zůstat doma.“

„Proč jako?“

„Protože se tam objevil můj expřítel s novou roštěnkou a schválně se k ní lísal, aby mě pořádně naštvál.“

„Což očividně zabralo,“ dodává Jim a zvedá sklenku k přípitku.

„Hm.“ Ťuknu si a zhrzeně se napiju. „Možná trochu.“

„Jak vypadala?“

„Umělá, dlouhovlasá blondýna, nafouklá pusa, silikon, umělý řasy, opálení ze solárky, zkrátka pravý opak mě.“

„Hm,“ zamručí, ale zdá se, že opravdu poslouchá.

„Jako barbína na drogách.“

Uchechtne se. „Všichni chlapi milují barbíny.“

Zpražím ho znechuceným pohledem. „Teď jste měl říct, že všichni chlapi barbíny nesnášejí, Jime. Copak neznáte pravidla slušného tlachání?“

„Zjevně ne.“ Zamyšleně se mračí a zvažuje má slova. „Proč jsem to měl říct?“

Vykulím oči, abych zdůraznila pointu. „Protože se to sluší.“

„Aha, jasně.“ Soustředěně stáhne obočí, aby se obrnil proti vlastní lži. „Emily... všichni chlapi barbíny nesnášejí.“

S úsměvem naznačím přípitek. „Děkuju, Jime.“

„Ačkoliv...“ Na chvíli se odmlčí. „Pokud vám ho dobře vykouří...“

To si dělá srandu?

Šampaňské mi vyletí nosem a já se prudce zakuckám. To je poslední věta, kterou bych z jeho úst očekávala. „Jime!“ prskám všude kolem.

Se srdečným smíchem mi podává ubrousky a já si utírám šampaňské z tváře.

„Muži jako vy by neměli mluvit o kouření,“ vyrazím ze sebe trhaně.

„Proč ne?“ ptá se nechápavě. „A co myslíte tím *muži jako vy*?“

„No, takoví seriózní a tak.“

Zaraženě mě sleduje. „Rozvedte to *a tak*.“

„Vždyť víte. Starší, bohatí a panovační.“

Oči mu pobaveně zajiskří. „A podle čeho soudíte, že jsem bohatý a panovačný?“

Dramaticky vydechnu. „Působíte tak.“

„A čím tak působím?“

„Ty nesmyslně drahé hodinky, například. Střih vaší košile.“ Sklouznu pohledem k jeho nohám. „Takové boty jsem nikdy předtím neviděla. Kde jste k nim vůbec přišel?“

„V obchodě, Emily,“ ujistí mě a podívá se na hodinky. „Abyste věděla, ty hodinky jsem dostal od přítelkyně.“

Protočím oči. „Vsadím se, že je to veganka, která ze všeho nejradši cvičí jógu.“

Jim se ušklíbne.

„Jen si nemyslete, já vím, jaké ženy se vám líbí.“

„Opravdu?“ Naklání se ke mně blíž. „Jen pokračujte, váš rozbor mé osobnosti mě moc zajímá.“

Nenuceně se usměju, zatímco hlásek v mém podvědomí zoufale křičí: „*Přestaň pít, ty káčo!*“

„Předpokládám, že žijete v New Yorku,“ tipuju dál.

„Správně.“

„V luxusním bytě.“

„Nepopírám.“

„Nejspíš pracujete v nějaké úžasné společnosti.“

Spokojeně se usmívá, moje hra se mu líbí. „To je možné.“

„Buď máte přítelkyni, nebo...“ mrknu mu letmo na ruku.

„Snubní prsten nenosíte... takže možná na pracovních cestách podvádíte manželku?“

Zachechtá se. „Měla byste si z toho udělat živnost. Váš odhad mě ohromuje.“

Taky se mi ta hra líbí a nedokážu potlačit přihlouplý úsměv. „A co si myslíte vy o mně?“ vyzvídám. „Co vás napadlo jako první, když jste mě viděl přicházet?“

„No...“ zaujatě přemýšlí, co říct. „Chcete slyšet politicky korektní odpověď?“

„Ne. Chci slyšet pravdu.“

„Jasně... v tom případě jsem si nejdřív všiml vašich dlouhých nohou a štíhlého krku. A důlku v bradě. Jste nejatraktivnější ženská, kterou jsem v poslední době viděl, a když jste se usmála, šel jsem do kolen.“

Pousměju se. Cítím, jak vzduch mezi námi houstne.

„Ale pak jste promluvila... a vše jste pokazila.“

Cože?

Rozesměju se. „Všechno, jo? Jak se to, prosím vás, stalo?“

„Jste panovačná a ironická.“

„A to je problém?“ ohradím se pobouřeně.

„Já jsem panovačný a ironický,“ pokrčí rameny.

„No a?“

„No a nechci randit sám se sebou. Radši mám poslušné, ostýchavé holky, které dělají, co jim řeknu.“

„Nuda,“ zakoulím očima. „Myslíte takové, co vám doma uklízí a každou středu s vámi mají sex?“

„Přesně.“

Se smíchem mu nastavuju skleničku k přípitku. „Na nudného páprdu v divných botách si nevedete tak špatně.“

Taky se zasměje. „A vy si nevedete špatně na mladou holku s prořízlou pusou.“

„Chcete se se mnou dívat na *Bez kalhot XXL*?“ ptám se.

„Asi jo, ale nejspíš byste měla vědět, že jsem bývalý strip-tér, takže to pro mě není nic nového.“

„Skutečně?“ Snažím se potlačit smích. „Jak vám to jde u tyče?“

„U tyče jsem jeden z nejlepších v zemi,“ odvětí, aniž by hnul brvou.

Jiskří to mezi námi a já si musím dávat pozor, abych si nepustila opilou pusu na nemravný špacír.

Dotkne se obrazovky, aby se proklíkal k mému filmu... a já se spokojeně usměju. Ten chlap je nečekaně nepředvídatelný.

Létat první třídou je vážně něco.

Za šest hodin

„Tak jo, další otázka. Jaké bylo nejšílenější místo, kde jsi měla sex?“ zašeptá.

Pobouřeně si odfrknu. „Na to se mě nemůžeš ptát!“

„Ale můžu. Právě jsem to udělal.“

„To se nedělá.“

„Říká kdo?“ rozhlédne se kolem. „Je to jenom otázka a nikdo nás neposlouchá.“

S Jimem jsme se smáli a šeptavě rozmlouvali celý dlouhý let.

„No,“ zamyslím se nahlas. „To je ale těžká otázka.“

„Proč?“

„Jsem v poslední době trochu na suchu. Stěží si vybavuju jakýkoliv sex.“

„Jak dlouho?“ ověřuje si zamyšleně.

„No...“ zadívám se do stropu, jako by tam byla odpověď napsaná. „Už jsem s nikým nespala... asi rok a půl.“

V naprostém zděšení mu poklesne brada. „Cože?“

„Blbý, co?“ zašklebím se.

„Katastrofa. Musíš s tím něco udělat. Takhle nemůžeš strádat věčně.“

„Já vím,“ zahihňám se. Páni... začínáme být docela v náladě. „Proč ti to všechno říkám?“ zašeptám. „Vždyť jsi jenom náhodný spolucestující z letadla.“

„Kterého to všechno dost zajímá.“

„A proč vlastně?“

Naklání se ke mně, aby nás letuška neslyšela. „Nechápu, že takovou kočku jako ty někdo neojede aspoň třikrát denně.“

Koukám na něj a vnímám, jak mě zaplavuje vlna horkosti. *A dost.* Ten chlap je na mě celkem starý a vůbec není můj typ.

Očima sjede k mým rtům a já cítím, jak vzduch mezi námi vibruje napětím.

„Jak dlouho se v New Yorku zdržíš?“ zamumlá.

Sleduju, jak si jazykem pomalu olízne spodní ret. Téměř jako bych ho cítila mezi svými... „Jenom na jedno odpoledne. V šest večer mám ten pohovor a pak akorát chytím poslední let domů,“ vysvětluju potichu.

„Mohla by sis ho přeložit?“

Proč jako? „Ne.“

Dívá se na mě a přitom se culí a mně je jasné, že má něco za lubem.

„O co jde?“ usměju se.

„Přál bych si, abychom byli v soukromém letadle.“

„Z jakého důvodu?“

Znovu mi ulpí pohledem na rtech. „Protože bych ukončil tvůj půst a uvedl tě do Milesova klubu.“

V duchu se vidím, jak mu nasedám obkročmo na klín. Teď a tady. „Je to milový klub... ne *Milesův*,“ opravuju ho šeptem.

„Kdepak... je Milesův,“ pousměje se a jeho pohled pozvolna těžkne. „Věř mi, že je to Milesův klub.“

Něco se ve mně přepne a já chci najednou říct něco mimořádně bláznivého. „Víš, že jsem se ještě nikdy nevyspala s cizím člověkem?“ nakloním se k němu a zašeptám mu do ucha.

Překvapeně se nadechne, ale oči ze mě nespustí. „A chtěla bys?“ odtuší chraplavě, zatímco já vnímám naše rostoucí vzrušení.

Mlčky opětuju jeho pohled. Takové chování je pro mě opravdu nezvyklé.

Chovám se kvůli němu jako...

„No tak se nestyď,“ zašeptá. „Řekni, kdybychom tu byli sami...“ odmlčí se, protože hledá správná slova, „co bys mi nabídla, Emily?“

Odhodlaně pátrám v jeho očích. Snad je to alkoholem nebo nedostatkem sexu či snad vědomím, že už ho nikdy neuvidím... nebo jsem prostě coura. „Sebe,“ vydechnu. „Nabídla bych ti sebe.“

Nedokážeme od sebe odtrhnout oči. Jako bychom tu byli sami a Jim se ke mně naklání a pokládá mi dlaň na tvář. Má tak modré oči a já pod jeho dotekem taju.

Chci ho.

Celého... do poslední kapky.

„Nahřátý ručník?“ nabízí nám Jessica, ta letuška.

Zaskočeně sebou trheme. Co si o nás pomyslí? Musela si všimnout, jak spolu celou dobu bezostyšně flirtujeme.

„Děkuju,“ vyhrknu a беру si ho od ní.

„V New Yorku zuří sněhová bouře. Budeme chvíli kroužit, než nám dovolí přistát,“ informuje nás.

„Co když nám to nedovolí?“ zajímá se Jim.

„Tak poletíme do Bostonu, kde nouzově strávíme noc. Vy byste byli samozřejmě ubytováni v hotelu. Během deseti minut budeme mít další informace. Dám vám vědět.“

„Děkujeme.“

Jessica odchází někam na druhou stranu a z doslechu a Jim se ke mně nakloní a zašeptá: „Já jenom doufám, že New York zamrzne.“

V břiše mě pošimrá nervozita. „Pročpak?“

„Mám s námi nějaké plány,“ zašeptá temně.

Oněměle na něj hledím a můj mozek odmítá spolupracovat. Flirtovala jsem s ním jako zběhlá coura, ale ve skutečnosti taková nejsem. Je snadné dělat ramena a chovat se jako obecní běhna, když je nulová šance, že by k něčemu došlo. Začínám se potit. Proč jsem se tak namazala? Proč jsem mu říkala o mém pústu? *Tò sis měla nechat pro sebe, ty blbko.*

„Dáš si ještě?“ promluví Jim potichu.

„Nemůžu, dneska odpoledne mám pohovor.“

„Na ten nedojde.“

„To neříkej,“ protestuju s těžkým jazykem. „Já tu práci chci.“

„Dobrý večer, vážení cestující, mluvím k vám kapitán,“ ozve se z reproduktorů a já útrpně zavírám oči. *Kruci.*

„Vzhledem ke sněhové bouři, která je nad New Yorkem, přistaneme v Bostonu, kde strávíme noc. Do New Yorku se přesuneme brzy ráno. Omlouvám se za případné komplikace, ale bezpečnost je pro nás na prvním místě.“

Obracím svůj pohled k Jimovi, který povytáhne obočí a věnuje mi pomalý, smyslný úsměv.

Ach ne.

Kapitola 2

„Netvař se tak nadšeně,“ ušklíbne se Jim.

„Jime...“ zadržnu se. Sakra, jak to říct? „Já nepatřím k těm, co...“ znovu se zarazím.

„K těm, co si zapíchají na prvním rande?“ dokončí za mě.

„Jo,“ zkřívím obličej nad vulgárním vyzněním jeho tvrzení. „Jenom nechci, aby sis myslel, že...“

„Já vím. To by mě ani nenapadlo,“ odvětlí odměřeně. „Nemyslím si to.“

„Dobře.“ Pociťuju úlevu. „Flirtovala jsem s tebou, protože jsem si myslela, že vystoupíme a už se nikdy neuvidíme.“

„Chápu,“ pousměje se znovu.

„Teda, ne že by ses mi nelíbil,“ dodávám honem. „Kdybych taková byla, určitě bych do toho šla. Šukali bychom jako...“ přemýšlím, jak to vyjádřit co nejlíp.

„Králíci?“

„Přesně.“

Zvedá obě ruce dlaněmi ke mně. „Chápu, máme pouze platonický vztah.“

Široce se na něj usměju. „To se mi ulevilo.“

Za sedm hodin

Přirazí mě zády ke zdi a pokouší se mi vyhrnout sukni. Otevřenými ústy si nárokuje můj krk. „Dveře,“ vzdychnu. „Otevři ty zatracený dveře.“

Bože... takovou chemii jsem ještě nezažila. Bostonem jsme se prosmáli, protančili a prolíbalí a já se z nějakého důvodu cítím v jeho společnosti v pohodě. Jako bych něco takového dělala denně a bylo to naprosto přirozené. A zvláštní na tom je, že mi to připadá správné. Spontánnost situace, v níž jsem se ocitla, mi dodává odvalu. Můj společník je duchaplný, vtipný a děsně zhýralý a dle mého názoru – který ale může být absolutně zkreslený alkoholem – mi za to stojí... protože vím, že už nikdy nedostanu příležitost spát s mužem jako je on.

Určitě jsem umřela a teď jsem v nebi pro zlobivé holky.

Jim chvíli bojuje s klíčem a pak už vrážíme do mého pokoje. Vzápětí mě povalí na postel.

Díváme se na sebe, hrudník se mi zběsile zvedá a vzduch mezi námi srší napětím.

„Já taková nejsem,“ připomínám mu.

„Já vím,“ vydechne. „Ani bych takovou nechtěl.“

„Jenže jsem na suchu,“ zašeptám. „Úplně... totálně.“

Povytáhne obočí, stejně zadýchaný jako já. „Přesně tak.“

Pozorně se na něj zadívám, jako bych chtěla líp vidět přes mlžný opar vzrušení. Můj rozkrok se svírá touhou po jeho těle. „Byla by to věčná škoda...“ nedořeknu co.

„Máš pravdu.“ Olízne si rty a očima s potěšením bloudí po mém těle. „Zatracená škoda.“

Svléká si košili a mně vázne dech. Má olivovou pleť, širokou svalnatou hrud' a na ní stružku chloupků, která začíná na břicho a mizí za pasem kalhot. Vlasy má tmavé a oči zářivě modré, ale je to něco pod povrchem, kvůli čemu po něm toužím. V jeho doteku je jiskra, kterou jsem nikdy předtím necítila.

Sálá z něj mužnost a čirá dominance. Není pochyb, kdo je tu páнем situace.

Nějak se dostal k části mé osobnosti, kterou jsem doposud neznala. A přitom vím, že by mohl mít každou.

Jenže teď chce mě.

Naši vzájemnou chemii nelze popřít, je syrová, upřímná a pohlcující. I když se mě zatím sotva dotkl, už vím, že tahle noc bude výjimečná.

Možná mi osud konečně pro změnu rozdal esa.

S očima pevně ukotvenýma v mých si pomalu rozepíná zip kalhot a obnažuje se přede mnou. Má ho velkého a pevného a dech se mi při pohledu na něj znovu prudce zrychluje. Srdce mi buší jako o život. Opravdu se to děje?

Bože můj.

Sevře se v dlani a beze spěchu se začne hladit. S pootevřenou pusou ho fascinovaně sleduju.

Tohle jsem ještě na vlastní oči neviděla.

To mě podrž. Není to trochu přes čáru?

Zvedá jednu nohu, opírá si ji o postel a teprve pak se začíná skutečně uspokojovat. Svaly na ramenou a pažích se mu přitom napínají a moje útroby se svírají potěšením, když si představuju, jak mu to dělám já.

Je to jako porno naživo... jenom desetkrát lepší.

Co tu sakra dělám? Jsem hodná holka a hodné holky se přece za žádných okolností nenechají svést k nemravnostem se zlobivými hochy, jako je on.

Nemáme společné známé, nežijeme ve stejném městě a nejspíš se už nikdy nesetkáme, a právě to mi přináší pocit nečekané svobody. Můžu si dovolit být jiná.

Můžu být tou, kterou chce.

Dívá se na mě, čelisti pevně zatnuté. „Pojď sem a vykuř mi ho, Emily,“ řekne drsně.

Díky bohu. Už jsem myslela, že to neřekne. Škrábu se na kolena, celá nedočkavá, abych ho potěšila.

Vůbec ho neznám, ale vím, že chci být u nejlepšího sexu

jeho života. Beru si ho do pusy a předstírám, že mám nejhlubší hrdlo na světě. Přitom ho ještě honím.

Už je to tak dlouho... Když ucítím chuť jeho nastupujícího orgasmu, horce mi zapulzuje v podbřišku.

„Hm... chutnáš mi,“ zamumlám s plnou pusou. „Udělala bych se jen z toho.“

Zaklání hlavu a zavírá oči. „Nahá. Chci, abys byla nahá,“ mumlá naléhavě. Tahá mě z postele a ve vteřině mám dole sukni i kalhotky. Halenku mi přetáhne přes hlavu a podprsenku odhazuje stranou.

Pak se zarazí... a s rukama sevřenýma v pěst si mě pomalu prohlíží od hlavy k patě. Hltá mě očima a já na kůži vnímám horkost jeho pohledu.

Svět kolem znehybní. Stojím tu nahá a zranitelná a čekám na jeho schválení.

Tohle je pro mě nové. Ještě nikdy jsem nebyla s tak dominantním a rozhodným mužem. Jeho oči, hlas i každý dotek mi připomínají, s kým jsem a jak je pro mě důležité, aby byl spokojený.

Jako bych chtěla přijmout nějakou výzvu, jako by mě ovládalo primitivní nutkání ho uspokojit.

Když se očima střetne s mýma, sálají touhou. Vysílají ke mně cosi temného a zároveň něžného. Nejspíš už jsem zapomněla, jak se dívá muž na ženu, po které touží každou buňkou svého těla. Protože jinak bych odpřisáhla, že jsem takový pohled v životě neviděla.

„Lehni si na záda,“ řekne.

Asi se zatvářím vyděšeně, protože mě obejmě a procítěně políbí. A pak mi sevře obličej v dlaních. „Co se děje?“ vydechne.

„Už... už je to dlouho, co...“ mačkám ze sebe.

„Já se o tebe postarám, zlato,“ zašeptá a moje obavy se rozplývají. Ústy se zmocňuje mých. Jazykem si pomalu razí cestu mezi mé pootevřené rty a jemně je saje.

Téměř se mi podlamují kolena.

Pokládá mě na záda, dává mi nohy od sebe a s potutelným úsměvem se drobnými polibky sune po mém těle níž.

Zírám do stropu a snažím se zklidnit divoký dech. Na něco takového mě nemohlo připravit žádné množství alkoholu. Zvedá mi nohy a opírá je o svá silná ramena. Vzápětí mi široce rozevře kolena.

Jsem před ním zcela obnažená a on ke mně bez váhání silně přimkne rty.

Vzepnu se na posteli a zavzdychám: „Ách!“

Ale to ho nezastaví. Naopak, proniká do mě prsty a rozhybe je neúprosným tempem.

Pane jo... nemohli bychom na to jít zvolna?

Neúnavně krouží jazykem a prsty mi masíruje ten správný bod. *Co se to děje?* Moje tělo se začíná chvět jako loutka... jeho loutka.

Ten chlap je bůh.

Nohy se mi samy zvedají z jeho ramen a mým tělem otřásá bouřlivý orgasmus.

Dohromady mu to zabralo asi tak pět vteřin. *Krucí. To je trapas. Takhle se pozná zkušená žena.* Spokojeně se pousměje, jako by na sebe byl pyšný, a já si zakrývám oči předloktím, abych zamaskovala svůj potupený výraz.

Sundává mi ruku z obličeje, chytá mě za bradu a otáčí zpátky k sobě. „Neschovávej se přede mnou, Emily. Už nikdy,“ napomíná mě.

Pátrám v jeho očích. Tohle je na mě příliš... to nedám. Je na mě až moc vášnivý.

„Odpověz.“

„Na co ti mám odpovédět?“ zašeptám.

„Prostě řekni ano, ať vím, že mi rozumíš.“

Vzduch mezi námi se horce zatetelí. „Ano,“ vydechnu. „Rozumím.“

„Šikulka,“ pochválí mě tiše a skloní se, aby mě znovu něžně políbil. Jazyk má hebký a měkký a já znovu vstřícně rozevírám nohy.

Ale on se zvedá a vyndává z peněženky čtyři kondomy, z nichž jeden rozbaluje a podává mi ho. „Nasad' mi to.“

Poslechnu, ale nejdřív se skloním, abych ho zlehka políbila na špičku penisu, než mu kondom nasadím. „Jsi dost panovačný,“ ušklíbnu se.

S širokým úsměvem padá naznak do postele, mě bere s sebou a přitahuje si mou tvář k obličeji. „Nejdřív ošukáš ty mě,“ mumlá mi do rtů, „a až se zahřeješ, vystřídáme se.“

Pousměju se. „Šukat se bude jenom jednou a pořádně, chlapče, pak jdu spát.“

Obdaří mě smyslným úsměvem.

Sedám si na jeho urostlé tělo obkročmo a naše polibky se zintenzivňují. Silný penis, který byl doteď mezi námi, podrží zpříma a pomáhá mi najít správnou pozici.

Páni, ten tlak – je obrovský.

„Au,“ postěžuju si.

„To bude dobrý,“ zašeptá. „Trochu se zavř.“

V dlaních sevře moje prsa a zadívá se na mě tak nějak... užasle.

Usměju se na něj. „Copak?“

„Po tomhle jsem toužil od chvíle, kdy jsem tě poprvé uviděl.“

Tiše se zahihňám. „Neříkej mi, že vždycky dostaneš, co chceš.“

„Vždycky.“ Chytí mě za boky, prudce mě k sobě přimáčkne a pocit slasti nám oběma otevře ústa.

Ach... je tak...

„Je mi v tobě božsky,“ vymáčkne ze sebe.

S upřeným pohledem mě pomalu zvedá a spouští zpátky a já vnímám každou žílu na jeho silném údu.

Dívá se na mě, oči úplně zastřené, a já se předkláním, abych ho jemně políbila. „Ani nevíš, jak skvělý je to pocit, mít tě v sobě,“ poškádlím ho a olíznu mu rozevřené rty.

Blahem obrátí oči v sloup. „Ty jsi ale kus.“ Vezme mě za zadek a silně mě k sobě přitiskne. Pocit plnosti mě přiměje zavzdychat nahlas.

„Proboha, tak už začni,“ prosím. „Udělej mi to. Pořádně,“ pobízím ho. Líbí se mi, jak nad sebou ztrácí kontrolu. Sama si připadám jako v nějakém paralelním vesmíru, když se mu přisaju na krk a divoce na něm rajtuju.

Sykově do sebe vtáhne vzduch a, jako by se úplně přestal ovládat, vyklouzne, shodí mě ze sebe a převrátí mě na záda. Zvedá si moje nohy na ramena a prudce do mě vráží – tak prudce, až mi vyráží vzduch z plic.

S úsměvem si pomyslím, že se mu asi líbí přisprostlé řeči. A to má štěstí, protože právě kápl na tu pravou.

Hra začíná.

Držím jeho obličej v dlaních. „Páni, ty ale máš pořádný péro,“ zašeptám. „Jestlipak už pro mě uronilo kapičku?“ pokračuju a schválně kolem něj stáhnou svaly. „Už cítím, jak ti v něm cuká.“

Nasadí pozvolný, smyslný úsměv, ale nepřestává se ve mně hýbat. „Za chvíli si tu gumu stáhnou a nastříkám ti do pusy.“

„Nemůžu se dočkat,“ řeknu s úsměvem, zatímco on se dál pohybuje. V jednom dokonale jasném okamžiku pootočí hlavu a něžně mi přitiskne rty ke kotníku. Zíráme na sebe a oba vnímáme, že se tu odehrává něco hluboce intimního. Blízkost, která nečekaně překročila hranici reality. „Nedívej se na mě tak,“ promluvím, abych odlehčila vážnost okamžiku, „nebo ti udělám další cucflek.“

Vykulí na mě oči. „Ať tě to ani nenapadne, Emily.“

Při pohledu na rudý flek, který se mu vybarvuje na krku, se zasměju nahlas. *Bože, co to jen dělám.* Nejspíš jsem četla moc upířských romancí. „Budeš mít průšvih u maminky?“ provokuju.

Usměje se a s příštím dravým pohybem trefí to správné místo. Zavzdychám. Pane jo... tenhle chlap ví, jak sáhnout na ženskou.

Každý dotek má dokonalé načasování a intenzitu. Ví přesně, jak mě rozložit na kousíčky. Zvedne mi boky, důkladně

zakrouží pánví a moje tělo přebírá kontrolu, protože potřebuje orgasmus. Nutně.

„Ošukej mě,“ prosím. „Udělej mě tím tvým velkým pérem. Víc,“ sténám. „Sakra, potřebuju víc.“

Vzrušením přivírá oči a jeho pohyby přecházejí do pravidelného tempa. Když vrcholím, držím se ho tak pevně, jak jen to jde. Chvilí nato uvnitř mě hluboko znehybní a zadusí výkřik v mém krku. Cítím, jak ve mně pulzuje.

Mokří potom, s překotně tlukoucími srdci zhluboka oddechujeme a navzájem se svíráme. Vnímám jeho úsměv na tváři. Jako by si na něco vzpomněl.

„Copak?“

„Vítej v Milesově klubu, Emily.“

Zasměju se a dám mu pusu. „Odtěď už lítám jenom první třídou.“

Ležím nahá v posteli. Jim je oblečený a sbalená taška mu stojí u dveří. „Už musím,“ usměje se.

Zatvářím se zkroušeně a přitom rozpráhnu ruce. „Ne, nepouštěj mě,“ zafňukám.

Se smíchem se předkloní a naposledy mě obejmě. Do New Yorku neodlétáme společně, jemu to letí dřív než mně. Vtiskne mi něžný polibek. „To byla noc,“ zašeptá.

Usměju se, když mi zaboří obličej do ohbí krku a začne ho jemně líbat směrem ke klíční kosti. „Teď nebudu nejmíň měsíc chodit bez pomoci – nebo spíš rok,“ poznamenám suše.

Skloní se víc a kousne mě do bradavky, až sebou trhnu. Když se narovná, zadívá se na mě a já mu položím ruku na tvář. „Moc jsem si to užila.“

„Já taky,“ pousměje se.

Prstem se dotknu velké podlitiny na jeho krku a on k ní taky bezděčně zvedne ruku. „Co tě to sakra napadlo?“

„Ani nevím, co to do mě vjelo,“ zahihňám se. „To asi ta tvoje kláda, udělala ze mě zvíře.“

Znovu mě kousne. „Jak mám podle tebe nasednout na letadlo s obřím cucflekem na krku?“ kárá mě. „Kdybys jen věděla, kolik důležitých schůzek mě tenhle týden čeká, Emily...“

Oba se zasmějeme, ale on při pohledu na mě zvážní. Nedělala jsem si legraci – opravdu nechci, aby odešel. Chlapa jako on bych nikdy nehledala, ale nějak se stalo, že ve mně všechno křičí *ano*.

Co když ho už nikdy neuvidím?

Jak mám po takové žhavé noci žít dál? Vymazat si ji z paměti a předstírat, že se nikdy nestala? Znechuceně nad sebou přivírám oči. Přesně tohle je důvod, proč se nepouštím do jednorázových úletů. Nejsem na sex na jednu noc stavěná – zkrátka taková opravdu nejsem. A nikdy nebudu.

A mám vztek, že on takový je.

„Vlastně tu mám takovou šálu. Nechceš si ji vzít?“ nabízím mu.

„Chci,“ řekne prostě.

Vstávám z postele a v předklonu se hrabu v kufru. On využívá příležitost, přistupuje ke mně zezadu a chytá mě za boky, aby do mě mohl štouchnout rozkrokem. Nevydržím to a otáčím se k němu čelem. „Hele, teď to myslím vážně, zůstaň tu ještě na jednu noc.“

Prstem mi přejede po tváři a podrží si mě za bradu. Upřemně se na sebe díváme.

„Nemůžu,“ zašeptá a dál pátrá pohledem v mých očích... v těch jeho zůstává něco nevyřčeného.

Čeká na něj někdo doma? Proto nechce moje číslo? Na jednu jsem z toho nesvá. Tyhle rychlovky prostě nejsou nic pro mě.

Obracím se k němu zády, lovím šálu z kufru a podávám mu ji. Je béžová, kašmírová a jsou na ní mé iniciály.

Dostala jsem ji darem od mámina tenisového klubu, když jsem dokončila školu. Mám ji ráda... ale co už.

Při pohledu na vyšitá písmenka se zatváří opravdu zaraženě, ale já mu беру šálu z ruky a omotávám mu ji kolem krku, abych mu s ní zakryla velkou fialovou skvrnu. S úsměvem se zadívám na výsledek. Doteď jsem ani nevěděla, jak se takový cucflek dělá. Musela jsem být úplně bez sebe.

„Co znamená písmenko F?“ vyzvídá.

„To znamená, že jsem *fajnová*,“ usměju se, abych skryla zklamání. Nechci, aby poznal, že mě ranil.

S hlubokým hrdelním smíchem mě pevně sevře v náruči a pak mě před sebou tlačí zpátky do postele. „Tak to sedí.“ Dává si moji nohu kolem pasu a potom se naposledy vroucně políbíme.

„Sbohem, krásná Emily Fajnová,“ vydechne.

Nedokážu od něj odtrhnout oči. Prsty mu pročísnu vlasy. „Sbohem, Modroočko.“

Podrží si šál u nosu a zhluboka se nadechne. „Voní jako ty.“

„Ber si ji pokaždé, když si to budeš dělat sám,“ usměju se sladce. „Představuj si, že jsem to já.“

Oči mu zajiskří vzrušením. „Víš, na někoho, kdo to rok a půl nedělal, jsi docela náruživá.“

Hořce se uchechtnu. „Jasně, ale teď se s dovolením vrátím do své vyprahlé pustiny. Je bezpečná... a chodit po ní můžu bez pomoci.“

Viditelně zvažní. Myslím, že má něco na srdci, ale drží se, aby to neřekl.

„Zmeškáš letadlo,“ předstírám bezstarostnost.

Ještě jeden letmý polibek, pevně ho k sobě přitisknu. Bože, možná je to jenom přízrak.

Můj přízrak se vědá, věnuje mi poslední dlouhý pohled, otáčí se a odchází.

Teskně se usměju na dveře, kterými právě prošel. „Jasně, že ti dám své číslo,“ zašeptám do ticha.

Jenže on ho nechtěl. A teď je pryč.

Za dvanáct měsíců

S hlubokým výdechem si pokládám ruku na srdce. Stojím na okraji chodníku a dívám se nahoru na prosklený mrakodrap, který se přede mnou tyčí. Vtom mi zazvoní telefon a na displeji se objevuje jméno *Máma*. „Ahoj, mami,“ pozdravím ji s úsměvem. V duchu si představuju svoji krásnou mámu. Má dokonale vyčesané vlasy a bezchybnou pleť a je jako vždy bezvadně oblečená. Pokud budu v jejím věku vypadat jen z poloviny tak dobře, bude to moje životní výhra. Už teď mi chybí.

„Ahoj, miláčku, jenom jsem ti chtěla popřát hodně štěstí.“

„Děkuju.“ Neklidně si potukávám nohou, protože nemám stání. „Jsem tak nervózní, že jsem ráno zvracela.“

„Uvidíš, že to dobře dopadne, beruško.“

„Bože,“ vydechnu ztěžka. „To doufám. Musela jsem na šest pohovorů, než mi tu práci dali, a navíc jsem se kvůli ní přestěhovala na druhý konec Států.“ V obavách zkřívím obličej. „Myslíš, že jsem udělala dobře, mami?“

„To víš, že jo, zlato. Je to tvoje vysněná práce, a navíc potřebuješ odstup od Robbieho. Uvidíš, že ti to odloučení pomůže.“

Zakoulím očima. „Mami, Robbieho do toho netahej.“

„Miláčku, vždyť ty chodíš s mužem, který je nezaměstnaný a bydlí u rodičů v garáži. Já zkrátka nechápu, co na něm vidíš.“

„Vždyť si hledá novou práci,“ vzdychnu.

„Tak proč se s tebou neodstěhoval do New Yorku, když tady žádnou nemá?“

„Protože nemá New York rád. Je na něj moc rušný.“

„Proboha, Emily, copak se neslyšíš, jak ho pořád jenom omlouváš? Kdyby tě miloval, byl by tam s tebou a podporoval by tě, aby sis mohla plnit své sny, když sám žádné nemá.“

Ztěžka vydechnu. Tohle mě taky napadlo, ale ani za nic bych to nikomu nepřiznala.

„Poslyš, voláš mi, abys mě stresovala kvůli Robbiemu, nebo abys mi popřála štěstí?“ obořím se na ni.

„Abych ti popřála štěstí, samozřejmě. Zlom vaz, miláčku. Jdi a ukaž jim, co umíš.“

Při pohledu na budovu přede mnou se nervózně ošiju.
„Díky.“

„Zavolám ti večer a všechno mi budeš vyprávět.“

„Tak jo,“ usměju se. „Už půjdu.“

„Jdi a nedej se!“ povzbudí mě ještě a zavěsí.

Zadívám se na zlatá písmena nad vstupními dveřmi:

MILES MEDIA

Pomalou a zhluboka vydechuju a přitom uvolňuju ramena.
„Fajn. To dáš.“

Tohle je pro mě obrovská příležitost. Miles Media je nejvlivnější mediální společností ve Spojených státech a jednou z největších na celém světě. Jenom v New Yorku má na dva tisíce zaměstnanců. Žurnalistika mě přitahuje ode dne, kdy jsem se v osmé třídě cestou ze školy stala svědkem automobilové nehody. Protože jsem byla jediná, musela jsem vypovídat na policii, a když se ukázalo, že je to auto kradené, udělali se mnou rozhovor do místních novin. Tehdy jsem si připadala jako rocková hvězda a ta vzpomínka nikdy nevybledla. Proto jsem vystudovala žurnalistiku a následně absolvovala stáže u nejlepších mediálních společností v zemi. Ale mým snem byla a zůstane Miles Media. Jejich zpravodajství je o třídu výš, takové prostě nikdo nemá. Poslední tři roky jsem se ucházela o všechny pozice, které nabízeli, ale ozvali se mi až teď. A ještě jsem musela na šest pohovorů, než mi to místo přiklepli. Ach bože, ať to nepodělám.

Připravuju si vyfasovanou bezpečnostní kartu a věším si ji kolem krku. Poslední pohled na mobil.

Žádné zmeškané hovory. Robbie mi ani nezavolal, aby mi popřál hodně štěstí. *Co chceš, je to chlap.*

Přicházím k recepci. Ostraha za přepážkou mi kontroluje kartu a dává mi kód k výtahu. Společně se mnou do něj nastupují i další lidé, všichni jako ze škatulky, a mně se při pohledu na ně rozbuší srdce jako o závod. Mačkám tlačítko čtyřicátého patra. Po očku kontroluju svůj vzhled ve dveřích, jež zrcadlí můj odraz. Na sobě mám černou pouzdrovou sukni, která mi sahá do půli lýtek, tenoučké černé punčochy, černé lodičky a k tomu béžovou hedvábnou halenku s dlouhými rukávy. Chtěla jsem působit jako elegantní profík. Nejsem si jistá, jestli se mi to povedlo, ale doufám, že ano. Zatímco výtah letí vzhůru, prsty si pročísnu hustý culík a koutkem oka mrknu na své spolucestující. Muži mají drahé obleky a ženy se pod nánosy líčidel tváří velmi důležitě.

Kruci, měla jsem si vzít výraznější rtěnku. Nějakou si koupím, až bude pauza na oběd. Ve čtyřicátém patře se dveře výtahu otvírají a já z nich vycházím jako ničím neohrožená královna vesmíru.

Předstírat sebevědomí je moje druhá přirozenost a dnes ho budu předstírat od začátku až do úspěšného konce.

Nebo aspoň do úplného konce.

„Dobrý den,“ usměju se na sympatickou ženu, která čeká na recepci, „jsem Emily Fosterová a dnes bych tu měla nastoupit.“

Věnuje mi široký úsměv. „Dobrý den, Emily, já jsem Frances a jsem jedna z patrových vedoucích.“ Přistupuje ke mně, aby mi potřásla rukou. „Těší mě.“

Jo, působí na mě dobrým dojmem.

„Pojďte za mnou, ukážu vám, kde sedíte.“ Vede mě a já se rozhlížím po obrovské otevřené kanceláři. Stoly jsou uskupeny po čtyřech až šesti a tyto ostrůvky navzájem oddělují přepážky. „Jak jistě víte, každé patro této budovy reprezentuje jinou část naší společnosti,“ vysvětluje mi za chůze. „Od dvacátého patra dolů jsou mezinárodní zprávy a časopisy. Třicáté až čtyřicáté zabírá naše zpravodajství a hlavní události. Nad čtyřicátým je televize a kabelovka.“

Nervózně přikývnu.

„Poslední dvě patra budovy jsou pouze pro vrcholový management a vy se tam s vaší kartou nedostanete. Naši noví zaměstnanci si obvykle projdou celou budovu formou pochůzky s výkladem. Ve dvě hodiny se pro vás zastaví Lindsey z personálního.“

„Jasně, super,“ culím se jako blbeček. Cítím, jak se moje sebevědomí vsakuje do koberce. Proboha, tady je všechno tak formální.

„Většina lidí začíná ve čtvrtém patře a postupně se propracovává výš, takže vám gratuluji k přímému postupu do čtyřicátého. To je na nováčka úžasné,“ rozplývá se nadšeně.

„Děkuji,“ vydechnu nervózně.

Frances mě přivádí k místu, které tvoří čtyři stoly u okna, přičemž u jednoho odsouvá židli. „Toto je vaše pracoviště.“

„Aha.“ Vnímám, jak se mi odkrývá obličej. Je naprosto jasné, že jsem si ukousla příliš velké sousto. S pocitem rostoucí paniky těžce usedám na kancelářskou židli.

„Ahoj,“ zdraví mě muž, který si sedá k vedlejšímu stolu. „Já jsem Aaron,“ řekne a s širokým úsměvem ke mně natahuje ruku. „A ty budeš Emily.“

„Ahoj, Aarone,“ špitnu nejistě.

„Tak já vás ponechám v Aaronových dobrých rukách,“ usměje se Frances.

„Děkuji.“

„Přeji vám pěkný den,“ loučí se a vrací se na recepci.

Strnule zírám na počítač na svém novém stole, zatímco mi srdce bije jako o závod.

„Tak co, jsi nadšená?“ vyzvídá Aaron.

„Naopak, jsem vydechšená,“ vypravím ze sebe a podívám se na něj. „Tuhle práci jsem nikdy nedělala. Obvykle nás na reportáži spolupracovalo víc.“

Hřejivě se na mě usměje. „Nic si z toho nedělej, na začátku jsme se tak cítili všichni. Tu práci by ti nedali, kdyby si mysleli, že na ni nestačíš.“

Nejistě cuknu koutkem. „Nerada bych někoho zklamala.“

Natáhne se a položí mi dlaň na ruku. „Nikoho nezklaměš. Máme tu skvělý kolektiv a navzájem si pomáháme.“

Očima bezděky sklouznu k jeho ruce.

„Klid,“ řekne a stahuje se, protože si všimne mých rozpaků. „Jsem stoprocentní gay a očividně příliš přátelský. Klidně mi řekni, když ti polezu do osobního prostoru. Nějak to neumím odhadnout.“

Usměju se, vděčná za jeho upřímnost. „Dobře.“ Rozhlédnu se po kanceláři, která se postupně zaplňuje lidmi. „Jak dlouho tady pracuješ?“

„Čtyři roky. Tu práci miluju.“ Vzrušeně zatřeše rameny, aby své nadšení zdůraznil. „Je nejlepší, jakou jsem kdy měl. Přistěhoval jsem se kvůli ní ze San Franciska.“

„Já z Kalifornie,“ svěřím se pyšně.

„Přijela jsi sama?“ zajímá se.

„Jo,“ pokrčím rameny. „Mám tu malou garsonku. Nastěhovala jsem se v pátek.“

„A cos dělala o víkendu?“ zjišťuje.

„Děsila se dneška.“

Zasměje se nahlas. „Ničeho se neděs. Tím jsme si prošli všichni.“

Pohledem zabloudím ke dvěma prázdným židlím. „S kým tady ještě sedíme?“

„Molly,“ ukazuje na židli za zády. „Ta chodí nejdřív v půl desáté. Je samoživitelka a musí ráno odvést děti do školy.“

Pousměju se, ta se mi zamlouvá.

„A Ava – ta přijde pozdě asi proto, že včera v noci pařila.“

Zasměju se.

Aaron obrátí oči v sloup. „Je to pěkná pařmenka a nikdy není u svého stolu, vždycky si najde důvod, aby mohla být někde jinde.“

„Ahoj,“ zdraví nás dívka, která přibíhá uličkou a sedá si na svou židli. Ještě lapá po dechu, ale už mi podává ruku. „Já jsem Ava.“

Potřesu si s ní a představuju se: „Já jsem Emily.“

Ava je ještě mladší než já a velmi hezká. Má výrazné líčení a vlasy s medovým přelivem střižené do mikáda. Má šmrnc a čiší z ní New York.

„Zapni si notebook, Emily. Ukážu ti programy, ve kterých pracujeme,“ vybízí mě Aaron.

„Tak jo,“ řeknu odhodlaně a pouštím se do toho.

„Tomu nebudeš věřit, Aarone,“ svěřuje se Ava. „Včera večer jsem poznala toho nejúžasnějšího chlapa.“

„A je to tady,“ vzdychne Aaron. „Nejúžasnějšího chlapa přece poznáváš každý večer.“

Přistihnu se, jak se u jejich rozhovoru usmívám.

„Ne, opravdu, tentokrát je to ten pravý.“

Podívám se na Aarona, ale on se jenom usklíbne a zakouklí očima, aby mi naznačil, že to samé už někdy slyšel.

Ava se začíná věnovat své práci a Aaron se mnou postupně všechno prochází, vysvětluje mi funkci jednotlivých programů a já si dělám poznámky. „V deset začínají přicházet zprávy,“ vykládá a já mu pozorně naslouchám. „A my, jako reportéři, si je čteme a říkáme jo, nebo ne, podle toho, jestli mají grády a jestli je chceme nebo nechceme převzít.“

Zamračím se. „Ale jak to poznám?“

„Jednoduše, prostě si vybereme to, co nás zajímá,“ vysvětluje mi Ava. „Zásadní jsou mimořádné zprávy, pochopitelně, ale platí nás i za další obsah.“

Čte si jeden z e-mailů. „Tak například, během jednoho týdne se zavřely tři kavárny ve vzdálenosti dvou bloků od sebe.“ Otráveně protočí oči. „Jako fakt? Koho to zajímá? Tohle ani nejsou zprávy.“

Pobaveně se zaculím.

„Nebo třeba tohle,“ ozve se Aaron. „Jednomu řidiči naměřili dvě stě padesát v hodině, ale on u hlídky nezastavil. Vyprovokoval tím divokou honičku, kterou ukončilo až to, když narazil do zaparkovaných aut v Brooklynu.“

Ava přikývne. „Jo, to zní dobře.“

„To půjde,“ souhlasí Aaron. Něco k tomu píše a ukládá si soubor do složky.

„A co dál?“ vyptávám se.

„Nejdřív si takhle vytipujeme vhodné události, pak spolu probereme, kdo co vybral, a dáme dohromady seznam toho, co se zveřejní. Každý si na ty svoje udělá řešerše a ve čtyři se hotové zprávy odevzdávají, aby šly druhý den do zpravodajství. Posílají se Haydenovi a on je předává do redakce. Pocho-pitelně, když přijde nějaká bomba, tak se na nic nečeká a jde to rovnou do živého vysílání.“

Soustředěně mu naslouchám. „Takže každý z nás dostává svoje zprávy i hlavní události?“

„Ano, prostřednictvím e-mailů. Ty nám posílají kolegové z našeho patra.“

Rozhlédnu se kolem po našich spolupracovnících.

„A my pak rozhodujeme o tom, co prodává a co je oprav-du důležité,“ doplňuje Ava. „Je to ta nejúžasnější práce.“

Usměju se. Možná to nakonec dokážu.

„Nejdřív si otevři poštu.“ Aaron se natáhne, otvírá mi v po-čítači příslušný program a já sleduju, jak mi naskakuje jeden řádek za druhým.

„To všechno jsou potenciální zprávy?“ mračím se na slou-pec příchozích e-mailů.

„Jo,“ mrkne na mě rozpustile. „Pusť se do čtení, zlato. Při-cházejí jedna za druhou.“

Konečně mě zaplavuje vlna vzrušení.

„Hlavně se vždycky ujisti, že máš ve zprávách úplně všech-ny údaje správně. Nic nenaštvete management víc než třeba chybně uvedené jméno. To jsi hned v pořádným průšvih.“

„Jasně.“

Zrovna když se vracím z oběda, zazvoní mi telefon. „Dobrý den, Emily, tady Lindsey z personálního. Vyzvedla bych vás asi za pět minut,“ mluví ke mně laskavý hlas z druhého konce linky.

Plácnu se do čela. No jasně, čeká mě ta komentovaná pochůzka po budově. „Dobře, děkuji vám,“ loučím se a zavěšuju. „Ach jo, musím na nějakou okružní jízdu,“ šeptám svým novým kolegům.

„Ta je v pohodě,“ uklidňuje mě Aaron, zatímco si dál čte e-mail.

„Mám tolik hlavních zpráv,“ vyhrknu. „To se nedá stíhat.“

„Neboj. To se poddá,“ konejší mě.

„Co když prošvihnu nějakou skutečně důležitou informaci?“

„To se nestane, buď v klidu. Než se vrátíš, dohlídnu ti na poštu já.“

„Opravdu?“

„No jasně. Nečeká se od tebe, že budeš všechno znát od prvního dne.“

„Bože, ty vlastně musíš nahoru,“ zašklebí se Ava.

„Jak to myslíš?“ vyděsím se.

„Do manažerských kanclů.“

„A manažeři nejsou v pohodě?“

„Ne, jsou úplně příšerní, je dost pravděpodobné, že dostaneš na hodinu padáka.“

„Cože?“

„Dělá si srandu,“ obrátí Aaron oči v sloup. „Oni jsou...“ mračí se, jak hledá ta správná slova. „Prostě se s nikým nemazou. Pokud mají něco na srdci, prostě to řeknou. A neberou si žádné servítky.“

„A kdo všechno jsou oni?“ zašeptám.

„No, pan Miles tady asi nebude. Často bývá pryč. Myslím, že je v Londýně.“

„Pan Miles,“ vydechnu a něco uvnitř mě se zachvěje.

„To je náš výkonný.“

„Jo, já vím, kdo to je. Myslím, že ho zná každý. Nikdy jsem ho ale neviděla ani na fotce. Vede to spolu se svými bratry, ne?“

„Ano, všechno to vlastní rodina Milesových. Konkrétně on a jeho tři bratři.“

„A ti všichni sedí nahoře?“ hlesnu a rychle vytáhnu výraznou rtěnku, kterou jsem si koupila cestou z oběda, abych si s ní nalíčila rty. Potřebuju si na cestu zvednout sebevědomí.

„Jenom tam nahoře neřekni nějakou pitomost,“ radí mi Ava.

Vykulím na ni oči. „Konkrétně jakou? Co považují za pitomost?“ začínám skutečně panikařit.

„Prostě mlč, porozhlídni se tu a s personální o ničem nemluv.“

„Proč ne?“

„Protože má přímou linku do manažerských pater. Ten výlet, na který se chystáš, slouží k tomu, aby si tě během dvou hodin osobně omrkli.“

„Proboha,“ vydechnu.

„Zdravím, Emily, jste to vy? Já jsem Lindsey.“

Otáčím se a spatřím krásnou blondýnku, okamžitě se zvedám a podávám jí ruku. „Těší mě.“

Usměje se i na mé spolupracovníky. „Můžeme vyrazit. Nejdřív sjedeme dolů do prvního patra a odtamtud se postupně propracujeme až nahoru.“

Nervózně zamávám svým novým kolegům a následuju ji do výtahu.

Jde se na to.

Za hodinu a půl

„A tady je posilovna, kterou využívají naši zaměstnanci.“

Rozhlížím se po rozlehlé, skvěle vybavené posilovně v šedesátém patře. „Páni.“

„Je otevřená od šesti ráno do půl sedmé večer. Nejrušněji je tady brzy ráno, samozřejmě, ale můžete sem zajít i v době oběda. Mnoho lidí si vybírá pauzu na oběd dřív, nebo naopak později, aby tu měli větší klid.“

Tohle místo je neuvěřitelné. Ve druhém patře je bufet, který zabírá celé podlaží, kinosál, tělocvična, pošta, a taky

počítačová herna. Všechno je tu promyšleno do posledního detailu.

„Pojďme dál,“ usměje se Lindsey. „Teď už zamíříme do ma-nažerských pater.“

Cestou zpátky k výtahu si uvědomuju, že mám žaludek na vodě.

Lindsey nastoupí a podívá se na tlačítka. „To se podívej-me, vy máte ale štěstí.“

Zatvářím se nejistě.

„Pan Miles je tady.“

Pokouším se o úsměv.

„Vezmu vás nejdřív za ním.“

Ach bože.

Nemluví. Hlavně neřekni nějakou pitomost, připomínám si. Ten-tokrát jedeme až nahoru a já si nervózně žmoulám prsty. Dve-ře se otvírají, já vykročím ven a zůstávám stát jako omráčená.

Co to sakra je?

Bělostný mramor, kam až oko dohlédne, celoplošně pro-sklené venkovní stěny a luxusní nábytek potažený bílou kůží. „Ahoj, Sammio,“ zdraví Lindsey, zatímco já jsem stále v Jiříko-vě vidění. Tohle je šílené.

Od počítače v recepci vzhledne velmi krásná žena a vřele se na nás usměje. „Ahoj, Lindsey.“

„Tohle je Emily. Je tady nová a dnes nastoupila do čtyři-cátého.“

Sammia obchází pult a podává mi ruku. „Ráda vás pozná-vám, Emily.“

„Přijímá pan Miles návštěvy?“ zjišťuje Lindsey.

„Ovšem,“ ujišťuje ji Sammia. „Jenom vás ohlásím.“

Ona mě ohlásí... bože.

Lindsey trochu svěsí ramena, jako by taky byla nervózní.

Sammia zvedá telefon. „Pane Milesi, je tady naše nová za-městnankyně, mohla by se s vámi setkat?“ Chvilí naslouchá a pak se usměje. „Jistě, pane.“ Pokládá sluchátko. „Můžete dovnitř.“

„Následujte mě, Emily.“ Lindsey mě vede skrz obrovskou zasedačku a moje podpatky vyluzují na mramorové podlaze ohlušující klapot. Jak je možné, že jde Lindsey tak potichu?

Fajn, do zítřka koupit lodičky s gumovými podrážkami.

Na konci ohromné místnosti vcházíme do navazující chodby. Moje boty na podpatku dělají takový rámus, že je to protivné i mně. Připadám si jako kobyla. Mám sto chutí se zout a vyhodit je do popelnice. *Tak buďte už zticha. Já se tu snažím působit profesionálně.*

Přicházíme ke dvoukřídlým černým dveřím, na které Lindsey zaklepe. Srdce mi duní stejně hlasitě jako před chvílí boty.

Jenom... neříct nic pitomého.

„Dále,“ ozve se hluboký hlas.

Lindsey otvírá dveře a já vstupuju dovnitř.

Od mahagonového stolu ke mně vzhlíží pár důvěrně známých modrých očí a ve mně by se krve nedořezal.

Cože?!

„Emily Fosterová, dovolte, abych vám představila pana Milese,“ uvádí mě Lindsey.

Zírám na něj a nejsem schopná slova, protože mi došel kyslík.

Pan Miles překvapeně pozvedne obočí a s pobaveným úšklebkem se opře do židle. „Dobrý den, Emily.“ Jeho velké oči se vpíjí do mých, ty samé hluboké modré oči, které mě hypnotizovaly před dvanácti měsíci.

Vždyť je to on.

Kapitola 3

Panebože.

Zvedne se od stolu, aby mi podal ruku. „Jameson Miles.“

To je on, ten chlap na jednu noc, co si ani neřekl o moje číslo. Civím na něj a můj mozek stávkuje.

Nemůžu tomu uvěřit. Takže ten zatracený výkonný ředitel je... on?

„No tak, Emily, řekněte panu Milesovi něco o sobě,“ pobízí mě Lindsey.

„Ehm.“ Uvědomuju si, že mu ještě pořád svírám ruku. „Emily Fosterová.“

Dlaň má velkou a teplou a já si vmžiku vybavuju, jaké bylo cítit ji na své kůži. Vytrhnu se mu, jako by mi dal elektrický šok.

Nespouští ze mě hříšné oči, ale přitom si zachovává kamenný výraz. „Vítejte v Miles Media,“ pronese klidně.

„Díky,“ zachraptím. Ohlédnu se po Lindsey. *Ježíši, snad na mně nepoznala, že jsem sprostě mluvící běhna, která si to rozdala s šéfem šéfa našeho šéfa.*

„Dál už se o Emily postarám, Lindsey. Za chvílku vám ji vrátím,“ sděluje jí pan Miles.

Lindsey se zatváří nechápavě a střelí po mně nejistým pohledem. „Já myslela, že...“

„Počkáte venku,“ dokončuje za ni pan Miles.

A sakra.

„Jistě, pane,“ zabreptá Lindsey a spěchá ke dveřím. Jen co za ní zaklapnou, znovu mu pohlédnu do očí.

Je vysoký, tmavovlasý a na sobě má ten nejlépe padnoucí tmavomodrý oblek v dějinách lidstva. Modrýma očima se vpíjí do mých. „Ahoj, Emily.“

Nervózně si žmoulám prsty. „Ahoj.“

Neřekl si o tvé číslo.

Pošli ho do háje.

V gestu, které má vyjádřit mou statečnost, vystrčím bradu. Stejně jsem nechtěla, aby mi volal.

Aniž by uhnul pohledem, opírá se zadkem o stůl a kříží před sebou nohy. Očima sjedu k jeho botám. Pamatuju si je. Snobské a předražené.

„Jestlipak jsi v poslední době udělala nějakému nebohému spolucestujícímu cucflek?“ nadhodí.

Panebože, on si to opravdu pamatuje. Cítím, jak celá rudnu. Vůbec nechápu, co mě to sakra napadlo. Sakra, sakra, sakra. „Jasně, naposledy včera v noci.“ Udělám lehkou ale, opravdu dramatickou odmlku. „Když jsem letěla sem.“

Rádoby nezúčastněně povytáhne obočí, ale já vidím, jak se mu zařala čelist.

„Takže se nejmenuješ Jim?“ udeřím na něj.

„Pro někoho jsem Jim.“

„Myslíš pro ženy, které si vybereš na úlet?“

Zkříží si ruce na prsou, jako by ho to našťvalo. „Co to do tebe vjelo?“

„Momentálně nic,“ štknu na něj.

Znovu povzneseně nadzdvihne obočí a já mám chuť jednu mu plesknout. Rozhlédnu se po jeho přehnaně okázané kanceláři. Vyvolává skoro absurdní dojem luxusu, a navíc má panoramatický výhled na New York. Její součástí je i větší společenský prostor s plně vybaveným barem a koženými barovými stoličkami nebo velký konferenční stůl. Zahlédnu